

ตามที่ประเทศไทยได้จัดแจ้งการเปิดเสรีบริการตามความตกลง GATS สาขาต่าง ๆ ไว้ ซึ่งรวมถึงสาขาบริการโทรคมนาคมด้วย แต่ได้เปิดตลาดเฉพาะโทรคมนาคมพื้นฐาน (Basic Telecommunication Sector) เพียง 4 บริการเท่านั้น คือ โทรศัพท์พื้นฐาน (Voice Telephony) โทรเลข (Telegraph) โทรสาร (Facsimile) และเทเล็กซ์ (Telex) ทั้งนี้ คำว่า บริการโทรศัพท์พื้นฐานดังกล่าวรวมถึงบริการโทรศัพท์ในท้องถิ่น โทรศัพท์ทางไกล ภายในประเทศ และโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ โดยไทยได้ระบุข้อจำกัดบางส่วนสำหรับการเปิดตลาดและการปฏิบัติเยี่ยงคนในชาติไว้ด้วย

ผลของการทำความตกลงและจัดแจ้งข้อผูกพันดังกล่าว ทำให้ต้องพิจารณากฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการโทรคมนาคม และเห็นได้ว่ามีผลกระทบต่อหลักเกณฑ์ในการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบกิจการต่างชาติ เพราะกฎหมายดังกล่าวเป็นข้อจำกัดของการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ อีกทั้งหากผู้ประกอบการต่างชาติจะเข้ามาประกอบกิจการโทรคมนาคมในประเทศไทยแล้ว จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายการประกอบกิจการโทรคมนาคม กฎหมายการแข่งขันทางการค้า กฎหมาย

คุ้มครองผู้บริโภค เช่นเดียวกับผู้ประกอบการไทย ซึ่งนับได้ว่าเป็นกฎหมายที่ถูกรมองว่า
กีดกันทางการค้าบริการระหว่างประเทศได้

นอกจากนั้น ยังมีปัญหาในเรื่องที่ประเทศไทยได้ผูกพันตามเอกสารอ้างอิง
(Reference Paper) ซึ่งเป็นกรอบสำหรับกำหนดเกณฑ์การกำกับดูแลในเรื่องการคุ้มครอง
การแข่งขัน การเชื่อมต่อ โครงข่าย การให้บริการอย่างทั่วถึง การออกใบอนุญาต ความ
อิสระของหน่วยงานกำกับดูแล และการจัดสรรทรัพยากรที่มีจำกัด

สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือ สำนักงาน กทช. มี
สถานะเป็นองค์กรอิสระ และมีอำนาจออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม ตาม
มาตรา 40 วรรคหนึ่ง และกำกับดูแลตามมาตรา 17 ของพระราชบัญญัติประกอบกิจการ-
โทรคมนาคม พ.ศ. 2544 คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงได้ออกประกาศ
กฎเกณฑ์ ระเบียบ และข้อกำหนดต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขต่าง ๆ ในการกำกับ
ดูแลด้านบริการโทรคมนาคมพื้นฐาน โดยทั่วถึง รวมทั้งได้กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาต
ประกอบกิจการโทรคมนาคมต้องจัดให้มีบริการโทรคมนาคมอย่างทั่วถึงด้วย

อย่างไรก็ดี ประกาศดังกล่าว คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ
ได้กำหนดเงื่อนไขเรื่อง “การจัดให้บริการอย่างทั่วถึง” โดยให้เป็นหน้าที่เฉพาะของ
ผู้ประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตประเภทที่สองและที่สามเท่านั้น ซึ่งทำให้บริษัท
กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ที่เป็นหนึ่งในผู้ประกอบการโทรคมนาคมที่ได้รับ
ใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมแบบที่หนึ่งและแบบที่สามได้รับผลกระทบจาก
ประกาศดังกล่าวในหลายประการ

นอกจากนั้น ประกาศดังกล่าวยังกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตแบบที่สองที่มี
โครงข่ายเป็นของตัวเอง และแบบที่สามมีหน้าที่ต้องจัดส่งหนังสือแจ้งความจำนงที่จะ
จัดบริการต่อคณะกรรมการ พร้อมกับจัดทำแผนการให้บริการโทรคมนาคมพื้นฐาน
โดยทั่วถึงและบริการเพื่อสังคม ระยะเวลา 3 ปี ซึ่งหากว่าบริษัท กสท. โทรคมนาคม
จำกัด (มหาชน) ไม่สามารถดำเนินการได้ ก็ต้องทำการจัดสรรเงินรายได้ประจำปีก่อน
หักค่าใช้จ่ายจากการประกอบกิจการโทรคมนาคม นำส่งเข้า “กองทุนพัฒนากิจการ
โทรคมนาคม” ในอัตราร้อยละ 4 ต่อปี หรือตามอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

เห็นว่า ผลกระทบของประกาศของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม
แห่งชาติดังกล่าวก่อให้เกิดภาระต่อบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ในการ
ดำเนินการหรือจ่ายเงินเข้ากองทุน และภาระทางด้านภาษีด้วย

นอกจากนั้น ก็มีปัญหว่าการออกประกาศดังกล่าวจะเป็นการขัดต่อความตกลง
GATS และเอกสารอ้างอิงแนบท้ายความตกลง

จากที่ได้ศึกษาสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ควรเสนอให้มีการแก้ไขปรับปรุง
กฎหมายภายในประเทศ เช่น พระราชบัญญัติประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544
พระราชบัญญัติการประกอบกิจการของคนต่างด้าว พ.ศ. 2543 รวมทั้งแก้ไขประกาศ
กฎระเบียบ และเงื่อนไขอื่นใดที่เกี่ยวข้องในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการ
โทรคมนาคม

The Kingdom of Thailand (Thailand) is a signatory party to the
General Agreement on Trade in Services (GATS). As such, Thailand is
obligated to allow free trade in services in a number of areas, most notably in
the area of telecommunications.

Moreover, the telecommunications sector provides services for only
four types of telecommunications. These types are voice telephone, telegraph,
facsimile (FAX), and teleprinter exchange (TELEX). Under the rubric of
“voice telephone” falls telephone services involving local calls, domestic
long-distance calls, and international long-distance calls. However, Thailand

has required that there shall be certain limitations to opening the market and that some areas of the market must be restricted to Thai nationals.

After Thailand had signed the GATS agreement and thereby had entered into certain obligations, it conducted a reexamination of pertinent Thai laws regulating telecommunication services. This process of reexamination led to a reconsideration of the licensing criteria which must be met by foreign telecommunication entrepreneurs. What became a vexed issue was allowing only Thai nationals to provide certain telecommunication services. Additionally, if foreign telecommunication entrepreneurs would like to conduct telecommunication businesses in Thailand, then they must comply with many legal requirements, including laws regulating the telecommunication business, laws governing trade competition, and laws ensuring consumers are protected. Consequently, in view of the fact that foreign entrepreneurs must adhere to the same laws as do Thai entrepreneurs, this state of affairs may indeed constitute a barrier to the free flow of international trade.

In addition, there are problems stemming from the circumstance that Thailand has obligations that it had entered into by virtue of having signed the GATS Agreement. Of particular concern are Thailand's obligations in respect to the application of stated criteria for establishing when signatory parties have engaged in protectionist practices, thereby evading the requirement of allowing competition under conditions of free trade. Moreover, Thailand has failed to allow certain network linking practices, has insisted on very peculiar licensing practices, has countenanced undue intervention by

supervisory agencies, and has not fulfilled its obligation to provide adequate funding for regulatory agencies.

The National Telecommunication Commission of Thailand (NTC) is an independent organization authorized to issue licenses for conducting telecommunication businesses pursuant to Paragraph 1, Section 40 and Section 17 of the Telecommunications Business Act B.E. 2544 (2001). Furthermore, the NTC has issued rules and regulations, and has expressly stipulated what methods are appropriate to supervising the operators of basic telecommunication services and the conditions under which said services should be regulated. In this connection, it was expressly stipulated that those operating such businesses under license must provide telecommunication services on a wide scale.

However, in this instance, NTC has ruled that providing “widespread services” is the duty only of business operators who are holders of the second and third types of licenses. However, the Communications Authority of Thailand (CAT) Telecom Public Company Limited is a telecommunication operator which is licensed under types one and three, thereby being directly affected by this NTC ruling.

In addition, in this connection, NTC has specified that licensees who are holders of the second type of license must have their own network, whereas holders of the third type must send a letter of intent to provide wide scale telecommunication services for three years. If CAT cannot provide such services, then it must allocate a portion of its gross revenues to “The Fund to

Develop Telecommunication Business Operations” at the rate of four percent per year or at the rate stipulated by the Committee of the NTC overseeing telecommunication services. As can be seen, this puts much greater financial pressure on CAT and does not take into consideration CAT’s tax burden.

Furthermore, these NTC regulations are incompatible with the GATS Agreement itself in addition to the supplements which have been added to the GATS Agreement.

In view of these difficulties, the researcher would like to suggest that Telecommunications Business Act, B.E. 2544 (2001) and the Alien Business Act, B.E. 2543 (2000) be appropriately amended. Moreover, other pertinent proclamations, regulations, and operational conditions pursuant to the issuance of licenses for operating telecommunication business should also be amended.